

A woman wearing a vibrant red hooded cloak is seen from behind, walking up a wide, snow-covered stone staircase. The staircase is flanked by stone walls and leads into a misty, snow-covered forest with tall, thin trees. The overall atmosphere is ethereal and wintry.

Amélie Wen Zhao

BLOOD HEIR

A vörös fenevad

Dream
válogatás

Történet egy hercegnőről, aki sötét titkot rejteget, és egy szélhámosról, akiben meg kell bíznia, hogy felszabadíthassa a birodalmát a sötét uralom alól.

Ana Mihajlova Cirillia királyi családjának egyetlen túlélője. Nincs hadserege, se királyi címe, se szövetségesei, és most meg kell találnia a módját, hogyan szerezheti vissza a trónját, különben a császárnő brutális megtorlását kockáztatja. Morganya eltökélte, hogy a nem-Affinok kiontott vérével áztatott földön egy új világrendet épít fel. Ana biztosra veszi, hogy addig nem áll le, míg az összes Affint meg nem öli.

Anának az egyetlen esélye, hogy életben maradjon a hazája veszélyes világában, ha újból összeáll Ramson Sebesnyelvvél. De a fortélyos bandavezérnek saját tervei is vannak. Ahhoz, hogy Ana sereget gyűjtsön, át kell kelniük a Fehérhullámokon Bregónia bevehetetlen sziklaerődjeihez. Csakhogy senki sem tudja, ott mit fognak találni.

Egy sötét hatalom kelt életre. Vajon a forradalom elhozza a békét vagy még több vért ont?

AMÉLIE WEN ZHAO

Párizsban született és Pekingben, egy nemzetközi közösségben nőtt fel. Multikulturális neveltetése elültette benne a globális ügyek és a kultúrák közötti távlatok iránti mély szeretetet. Igyekszik szenvedélyének hangot adni a karakterein keresztül, akiket a világ négy sarkában levő királyságokból válogat össze. New Yorkban járt főiskolára, és most is ott él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.ameliezhao.com
www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Zhao a gyors tempójú és élénk harci jelenetek kiemelkedő mestere, amelyek filmes jellegükkel magukkal ragadják az olvasókat.” THE NEW YORK TIMES

„A Blood Heir az igazi mozifilmes történetmesélés magasiskolája. A YA irodalom kiemelkedő, új hangjaként Amélie Wen Zhao a maga teremtette összetett és elragadó fantáziavilághoz illő karaktereket alkot. A második rész még magával ragadóbb, mint az első!”

AMAZON

„Biztos, hogy az olvasók nem tudják majd letenni... Amy Tintera vagy Sarah J. Maas rajongóinak kedvence lesz, de az olvasóknak a megtört szívekre is fel kell készülniük.”

BOOKLIST

„Elevenbe vágó, elképesztő utazás, mely megmutatja a kizsákmányolás szörnyű következményeit és a döntések sorsot meghatározó természetét.”

PUBLISHERS WEEKLY

Dream
válogatás

Amélie Wen Zhao

BLOOD HEIR

A vörös fenevad

— részlet —

Novo Minszk búzlott a haláltól. Ez mindig is így volt, de Ramson Sebesnyelv a városban a hatalom és a korrupció, a gyilkosság és a túlélés orrfacsaró szagát is érezte, ami összekeveredve mámorító, erős szaggá állt össze, ami kikezdte az ember lelkét. Most sem volt másképp, a takaróként ráboruló kísérteties sötétséget és a néma havat leszámítva.

Ramson gyors, határozott lépetekkel haladt a gyermekkorából ismert keskeny sikátorokban. Utoljára Anasztácija Mihajlovával járt itt, a korábbi ura palotájában tartott Firvásznyezsen. Valamivel több mint egy holdhónap telt el az Első Havazások ünnepe óta, de most az a világ teljesen felismerhetetlenné vált.

Novo Minszk négy hét alatt kísértetvárossá vált, amit szinte az összes lakója elhagyott; próbáltak elmenekülni az új rendszer elől. Az egykor fáklyafénytől csillogó utcákat, ahol felékszerezett testek és rekedt hangú mulatozók vonaglottak, most bedeszkázott boltok és vakon feketéllő ablakok szegélyezték. Holttestek borították a kövezetet ott, ahol a bandák ételmaradékokon kaptak hajba, és a hó befedte őket, csak itt-ott egy-egy ruhadarab vagy kiálló csizma jelezte őket, mint hátborzongató fejfák.

Anával megtett utazásai során ez nem volt szokatlan látvány, amikor egyik lerombolt városból a másikba mentek. Amióta Morganya trónra került, Észak-Cirillia nagy részére kiterjedt a fennhatósága. Az elhagyott falvakban látott újságdarabkákból és leszaggatott plakátokról Ramson és Ana már tudomást sze-

reztek a Birodalmi Inkvizícióról, a nem-Affinok után indított széleskörű hajtóvadászatról, akiket azzal vádoltak, hogy részt vesznek az Affinok emberkereskedelmében. A Császárnőhöz szenvedélyesen hű Affinok vezette mozgalom nyomta rá a bélyegét Morganya rendszerére.

Morganya egyre nyomasztóbb hatalma azonban még nem érte el Dél-Cirilliát. Itt volt az Aranyvíz-kikötő is. Ana szerint a Vörösköpenyesek bázisának kiépítésével ez maradt az utolsó szabad menedék Affinok és nem-Affinok számára. Ana most ide tartott, hogy a Vörösköpenyesekkel megszervezze az ellenállási mozgalmát.

Ramson lassan kezdett bízni benne, hogy ha ennek vége, az Aranyvíz-kikötőben küzdhet majd valami élethez hasonlóért. Egykor Kikötőfelügyelő volt, és Alaric Kerlan, a korábbi ura alatt felépített egy olyan kereskedésben, bűnben és alvilági hálózatokban dúskáló várost, amit reményei szerint egy nap majd a magáénak tudhat.

Anának nem árulta el, hogy ma éjjel hova megy, mert ez nem volt *kifejezetten* az Ana vagy a kettejük küldetéséhez kapcsolódó feladat. Ramson azonban azonnal megérezte a hely néma, a még nem teljesen megszakított kapcsolat fantomvonzását, amint betette a lábát Novo Minszkbe.

Azért jött ide, hogy a saját szakállára kiderítse, mi történt Alaric Kerlannal és a Gyöngyvirág-renddel. És azért is, hogy – miközben rálépett egy új útra – egyszer s mindenkorra búcsút intsen annak, ami a múltjából maradt.

Abbahagyta a csípőjén lógó, frissen élezett tőrének ütemes kocogtatását, amikor befordult az utolsó sarkon, és lelassított. Hirtelen úgy érezte, örül, hogy az éles fegyver az övében pihen.

A Kerlan-birtok magában állt egy havas utcában. A hó félig betemette, összevert aranykapuit szélesre tárták. Nem álltak őrt libériás inasok, eltűntek a rombusz alakú üveggel ékesített lámpák is, amik régen fényköröket vetettek a dúsán zöldellő gyepre, és nem hullott fény az ablakokból, ami a legsötétebb éjszakát is beragyogta.

Ramson bőrkesztyűs kezével megérintette a kapu leszakadt korlátját, és egy pillanatig habozott.

A Kerlan-birtok látványa még most is vegyes érzéseket keltett benne. Volt része itt fájdalomban; olyan sokban, hogy annak még most is hordozta az emlékét a Gyöngyvirág-rend bőrébe égetett billogja formájában. Tapasztalt itt fejlődést, amit az a félelem, mohóság és tudat hajtott, hogy mindent el kell követnie az életben maradásért. Megízlelte itt a boldogságot, ami olyan sebesen tűnt tova, mint a Birodalom szürke egén átsuhanó és fellobbanó színek, s megízlelte ezt a vérkereskedelemben, amivel foglalkozott és a megbecsülésben, amit kivívott, és amiért mások életével fizetett, mialatt fenntartotta Alaric Kerlan uralmát.

Ramson szíve a torkában dobogott, amikor felsietett a hóval borított ösvényen. Amikor a palotához ért, látta, hogy a kétszárnyú hatalmas mahagóni ajtók egyik kilincset letörték, a másikat valami fűrészfogas pengével hasították le. A fa megnyikordult, amikor benyomta az ajtószárnyakat és belépett, a tágas palota-belső pedig úgy tárult fel előtte, mint egy sötét, néma kelepce.

A Kerlan-birtok úgy festett, mint amit szétmarcangoltak. A márványfalakról leszaggatták az aranykeretes festményeket, számtalan más tárggyal együtt a Kerlan által „egzotikusnak” tartott lapis lazuli vázáknak nyomuk veszett. Valaki betörte az üvegmennyezetet, és az egyik kristálycsillár lezuhant a díszes ebédlő közepére; az összetört üveg- és kristálytörmelék csillogott a holdfényben. A folyosókon a szél dombokat hordott össze, és Ramson lélegzetvétele kis felhőt képezett a szája előtt a fagypont alatti hőmérsékletben.

Amikor befordult az egyik sarkon, majdnem felbukott egy halottban. Megkettőződött az ébersége.

A testet hó borította, csak egy ruhaujjat látott, amiből egy megfeketedett kéz meredt előre. Ramson letérdelt a holttest mellé, lesöpörte a frissen ráhullott havat, hogy kiássa a férfi bal karját. Ahogy azt sejtette, egy gyöngyvirág tetoválást rajzoltak a bal csuklójának belső oldalára.

A halott a Rend egyik tagja volt.

Ramson félelem, bánat vagy akár szánalom nélkül, szigorúan objektív kíváncsisággal vizsgálta a fagyott kezét. Az egyenletesen megfeketedett bőr belső vérzésre utalt. Feljebb, a felső karon a bőrön látható kiemelkedés kiütés bizonyítéka volt.

A férfit megmérgezték.

Ramson még több havat söpört félre, hogy lássa a halott arcát.

A férfi vonásai eltorzultak fájdalomában, a visszataszítóan lilára vert arc az idő múlásával beesett, a fagy mégis tökéletesen megőrizte. Ramson még néhány másodpercig tanulmányozta, mielőtt arra jutott, hogy a Rendben nem ismerte ezt a férfit. Egy alacsonyrangú bugris teteme lehetett, egy senkiházié, akit itt hagytak meghalni, ha majd egyszer tavasszal eltűnik a hó.

És bár közös urukat sehol sem lehetett látni, a hangja fantomvisszhangokkal söpört át Ramsonon.

Felteszem, hogy ismeretlenül és jelentéktelenül halsz meg, jelöletlen tested a Gátak csatornájában rohad meg.

Ramson hirtelen pattant fel, a suttogás pedig elhalt, amint érzékszervei valami mást jeleztek.

Egyetlen mozdulattal kivonta a törét, meglendítette a karját, és megperdült.

Ijedt sikoly, a pengéje puha bőrt, védtelen nyakat ért. És... hosszú, hullámos hajat.

Ramson belemarkolt a hajba, és a betolakodó arcát a holdfénybe húzta. Balsejtelve meglepetéssé változott.

– Oljusa – mondta a szorításában vergődő nőnek. – Ördög és pokol!

– Eressz el – lihegte a nő, de Ramson inkább közelebb húzta, és a tört finom nyakához illesztette.

– Azt ne reméld – mondta. A pokolba is, nem számított arra, hogy itt összefut bárkivel is, de Ramson Sebesnyelv jól tudta, hogy a dolgok ritkán alakulnak terv szerint. – Tudhattam volna, hogy ez a kezed munkája. Maszlagos nadragulya?

– Oleander – felelte a nő rekedten. – Berozsdásodtál, Sebesnyelv.

– Ha bármivel próbálkozol, rögtön meglátod, mennyire berozsdásodott a törforgató tudásom.

Oljusát Affinként ismerte meg, aki a Játszótéren dolgozott; mérgek és méreganyagokba mártott tűk voltak a specialitásai. És bár Oljusa nem tudta ezt, Ramson Bogdannel, a Játszótér nyájas, de ostoba Porondmesterével szemben a lány révén tárgyalási előnyt akart kicsikarni. A Játszótér az a hírhedt klub volt, ahol Alaric Kerlan munkaszerződésre kényszerített Affinokat léptetett fel.

Hogy a lány itt volt, a mérgezési tüneteket mutató, eltemetett testek között... Ramson úgy sejtette, közel áll ahhoz, hogy kiszimatolja az igazságot arról, mi is történt a Renddel.

Oljusa felszisszent, de Ramson érezte a pengéje alatt, hogy nyel egy nagyot.

– Akkor talán mindketten csatlakozunk a lábunk előtt heverő holttestekhez – gúnyolódott a lány. – Eressz el! Nem azért jöttem, hogy megöljelek.

– Akkor *miért* vagy itt? – kérdezte nyájasan Ramson, és úgy mélyesztette a pengét Oljusa bőrébe, amiről tudta, hogy kellemetlenséget okoz, de nem vágja meg vele.

– Hogy figyelmeztesselek. Kerlan a halálotat kívánja, és magas vérdíjat tűzött ki a fejedre. Valószínűleg az egész Rend a véredre szomjazik, Sebesnyelv. – Kis szünetet tartott. – Már, ami maradt belőlük.

Ramson erre már felkapta a fejét, feltámadt benne az óvatosság. A folyosó előttük és mögöttük is üresen tátongott.

– És miért akarnál figyelmeztetni? Azonos fából faragtak minket, Oljusa, ezért kímélj meg a „csak a szívemre hallgattam” mesétől.

– Mert szükségem van rád. – A lány hangjának élességébe kétségbeesés vegyült, amikor így folytatta: – Bogdan eltűnt.

– Hogy érted ezt? – Ez a hír valóban új volt.

Ramson néhányszor összefutott Oljusával a műsora után a Játszóterén, és mindig ábrándos tekintetűnek és halkszavúnak látta, ahogy Bogdan arannyal kivert ruhaujjába kapaszkodott. A Porondmester egy kényszerszerződés segítségével az örök fellépésekre ítélt élettől mentette meg, majd feleségül is vette. Ramson segített meghamisítani Kerlan könyveit, hogy Kerlan soha ne jöjjön rá erre.

– Nyoma veszett. Ezért jöttem ide, hogy megkeresselek. – Oljusa torka le-fel táncolt Ramson pengéje alatt. – Szóval engedj el, és akkor mindent elmagyarázok.

Tehát *van* valami, amit szeretne tőle. Ramson egy szempillantás alatt taktikát váltott.

– Bonyolítsunk le hát egy Cserét – mondta. – Tudod, hogy sosem adok semmit anélkül, hogy ne kapnék valamit, Oljusa.

– Rendben van – válaszolta a lány, és Ramson egy lépést hátrált, hogy elég messze lökhesse magától, nehogy a lány egy tűvel vagy más, méregbe mártott éles tárggyal próbálkozzon. A lány kiegyenesedett, a torkát masszírozta, és Ramsonnak feltűnt, hogy remeg a keze, amikor kisimítja a hajfűrtjeit az arcából. A fényét vesztett és szürke réteggel bevont kabátjában hirtelen nagyon aprónak tűnt. Ramson emlékezett, hogy Oljusa a legpompásabb szőrmékben és a legfinomabb selymekben járt, a hajában gyöngyök csillogtak, amikor nevetve elfordította a fejét.

Ramson megkocogtatta törét a márványpadlón. A padló üresen kongott.

– Kezd azzal, hogy mi történt a Renddel – mondta. – És mit értesz azalatt, hogy „ami maradt belőle”?

– El is felejtettem, milyen hosszú ideje nem veszel részt ebben, Sebesnyelv. Miután Morganya trónra került, Kerlan arra kényszerített, hogy végezzek mindenkivel, akinek köze van az üzérkedéséhez. Mindent elkövet, hogy eltüntesse a bizonyítékát, hogy valaha is emberekkel kereskedett, mert retteg az Inkvizíciótól – villant Oljusa szeme. – Így csak egy maroknyi magasrangú tag maradt. Kerlan úgy döntött, hogy a Bregóniával folytatott új kereskedésére összpontosít.

Ramsont megrázta a szülőhelye nevének említése, és a fülét hegyezte a hír hallatán.

– Miféle Cseréről van szó? És miért Bregónia?

– Azt mondta, ez új fejlemény az Affinokkal kapcsolatban. Amúgy meg fogalmam sincs. Valószínűleg el akar menekülni a Császári Inkvizíció és az új Császárnő Affinokkal kereskedőket érintő tisztogatása elől.

Ramson egy pillanatig emésztgette ezt az információt. Morganya korábban bérgyilkosságra bérelte fel Kerlant, hogy ölje meg Ana bátyját, a koronaherceget, de amióta Morganyát megkoronázták, vakbuzgó hévvel irtotta az Affinokkal kereskedőket. Valószínűnek tűnt, hogy Kerlan szokás szerint két léppéssel előtte járt, és neszét vette ennek, majd a lábát a nyakába szedve elinalt. És most új bünszervezetet épít ki... Bregóniában.

Ez volt az a pont, aminek nem volt értelme. Bregónia sosem mutatott érdeklődést az Affinjai – vagy ahogy ott hívták, a magenjei – iránt, akiket Ramson emlékezete szerint jobbára békén hagytak, és nem is azonosították őket. – És ezt honnan tudod?

– Onnan, hogy magával vitte Bogdant. Hetek óta nem jelentkezett.

Oljusa hangja elhalkult, nagy szeme könnyesen csillogott a sötétben. Ramson végre megértette.

– A segítségemet kéred, hogy megkeressük.

– Azt ígérte, gyors munka lesz. Azt mondta, egy holdhónapon belül visszatér – Oljusa nyelt egy nagyot. – Azt hiszem... valami balul sült el.

Ramson úgy érezte, mellékvágányra terelik; csak megszokásból jött ide, hogy kiderítse, mi lett a Renddel és a régi gazdájával. Talán mégis jobb, ha nem bolygatja a régi ügyeket.

Kezdett elfordulni.

– Szívesen segítenék, Oljusa, tényleg. De mivel Kerlan a fejemet követeli, szerintem van jobb dolgom is...

– Az Aranyvíz-öbölben van. – A szavak megdermesztették Ramsont. Hátratántorodott, aztán lassan ismét Oljusa felé for-

dult, aki fürkésző tekintettel nézte, és a reakcióját látva így folytatta: – Azt mondta Bogdának, hogy átveszi ott a dolgokat, és onnan építi újjá. Semmi kétség, hogy azokat a Bregóniába vezető kereskedelmi útvonalakat akarja megszerezni, amiket te építettél ki.

Ramson ereiben megfagyott a vér, és hirtelen füstbe ment minden terve, amiket az elmúlt hetekben szőtt. Aranyvíz-kikötő a maga számára álmodott jövőképek összes kilátásának középpontjában volt.

Csakhogy Kerlan hamarabb ért oda.

Mintha nagyon messziről hallotta volna Oljusát.

– Gondoltam, hogy ez majd felkelti az érdeklődésedet. A következőt ajánlom: szövetkezzünk, hogy egyszer s mindenkorra együtt legyőzzük Alaric Kerlant. Kutasd fel, keresd meg Bogdant, és hozd haza a férjemet. Cserébe védelmet kapsz tőlem. Valaki szemmel tart és óv az ellenséges táborból. Bárki is van a nyomodban a Rendből, én hamarabb elkapom.

Ramson szótlánul mérlegelte az ajánlatát, a gondolatai már előre rohantak, helyzeteket és lehetőségeket teremtettek, és az egész mellett, illetve ellen szóló érveket vették számba. Nem akarta Kerlant bolygatni, szerette volna, ha a Rend feledésbe merül, mint a múltja része, amit szeretett volna eltemetni, de úgy festett, ehelyett a nyomába eredtek és keresik. És az Aranyvíz-kikötő megszerzésével Kerlan elorozta kettejük legértékesebb tőkéjét, és Ramsont sarokba szorította.

A törött ablakon át holdfény áradt be a padlóra. Ramson még az üres házban is érezni vélte a régi gazdája jelenlétét, mint-ha egy jéghideg árnyék tornyosult volna mögötte.

Kerlan számára ez csak játék volt. Most Ramsonon volt a sor, hogy megelőzze.

Ráunt, hogy Kerlan játékszere legyen.

– Nos? – hallotta végre Oljusa hangját. – Cserét kötünk?

– Hajlok az igenre – válaszolta Ramson. – Bár azt ne várd, hogy kezet is rázzak veled. – Tanúja volt már, milyen trükkök

vannak Oljusa tarsolyában, és egyetlen csepp méreg hogyan bénít meg valakit teljesen.

Oljusa csak a szájával mosolygott.

– Kezdetől fogva tisztában voltam vele, hogy nem merő szívjóságból mented meg Bogdant, hacsak nem származik belőle valami hasznod. Úgy látszik, igazam volt.

– Valóban ennyire kiszámítható lennék?

– Semmilyen jogcímenem nem állíthatom, hogy jól ismerlek, Sebesnyelv – vontá meg a vállát a körmét piszkálva Oljusa.

– De Bogdannel nem maradtunk volna ilyen sokáig életben Kerlan Rendjében, ha valaki nem vigyázott volna ránk. Természetesen azért is tehetted, hogy biztosítékot szerezz magadnak, de úgy vélem, hogy a veled kapcsolatos dolgok ellenére is megvan benned a hajlam, hogy a magad rettenetes módján jó légy.

A szavak egy emlék visszhangját ébresztették. A frissen beköszöntő tél lágyan hulló hóesésében állt egy lány, akinek a szeme ragyogóbb volt a holdnál. *Jó is tudsz lenni. Válaszd a helyes utat, Ramson!*

Oljusa hangja felrázta az emlékből.

– Mielőtt elválnék, van még számodra egy ajándékom – mondta. – Ismerek valakit az Aranyvíz-kikötőben. Kerlan felbérelte néhány, Bregóniával hajószállítási munkára. Ő többet tud.

Ramson az eszébe véste a nevet, amit Oljusa megadott. Nem csengett ismerősen, ami meglepetésként érte. Talán még mindig voltak titkok, amiket az Aranyvíz-kikötő hordozott, és amiket mélyen a homok alá temetett az az ember, aki azzá tette, aki Ramson régebben és talán még mindig volt.

Elérkezett az ideje, hogy Ramson kitapossa a saját útját.

Megfordult, és megbillentette a kalapját Oljusa előtt.

– Jó volt újra látni, Oljusa. Őrizd meg az előnyös helyzetet, és összpontosíts a volt kollégáink meggyilkolására! Mire végzel, visszatérek az idióta férjeddal.

Hallotta Oljusa mélyről jövő nevetését. A hang távozás közben a csizmasarka kopogása felett visszhangzott.

– Még nem mondok le rólad, Sebesnyelv – tette hozzá kis szünet után. – Amikor majd valóban megtalálsz Kerlant, ígérd meg, hogy átadod az üdvözetemet.

– Nem szoktam ígéreteket tenni – válaszolta Ramson. – Így aztán nem is tudom megszegni őket.

De mialatt ezt kimondta, érezte a szíve mélyén eltemetett eskü éles fájalmát.

Jonah egykor azt mondta, éljen önmagáért. *A helyzet az, Ramson, mondta, és koromfekete szeme tizenkét éve ellenére is éles intelligenciával és korához nem illő bölcsességgel csillogott, hogy ezen a világon mindent elérhetsz, de ha ezt másért teszed, nem ér semmit.*

Mégis miközben Ramson átsétált a havon, és a Kerlan-birtok vakon sötétlő ablakaival és törött, tátott ajtószájával ott tornyosult felette, rádöbbsent, hogy az előtte húzódó útra még egyáltalán nem léphet rá, mert egy minden lépésével nagyobb, tisztábban kirajzolódó árnyék elállja előle.

Alaric Kerlan képviselt mindent, amit Ramson önmagában, az életében és ezen a világon megvetett. Amíg Kerlan életben van, sosem lehet szabad.

És e pillanatban, ha Kerlan egy új bünszervezetet épít ki az Aranyvíz-kikötőben, ehhez pedig felhasználja a Ramson által létrehozott, Bregóniába vezető kereskedelmi útvonalakat, akkor ő az akadály a lassan formálódó jövőnek, amiben Ramson reménykedett.

És amiben az is szerepelt, hogy Anával lefektesse délen az ellenállás alapjait, és valamiféle életre emlékeztető létezészt alakítson ki magának a háború végeztével.

Ramson a csillagtalán ég felé fordította az arcát, és a beszéd közben a szájából kitóduló levegő füstként kunkorodott, amikor így szólt:

– Megtalálom a saját utamat, Jonah – jelentette ki fennhangon. – De előbb levadászom Alaric Kerlant. És megölöm.

Novo Minszk városa felett a tél visszafojtotta a lélegzést, az éjszaka kemény csendje burkolta be Anasztácija Mihajlovát, mialatt az utcákon vér után kutatott. Affinitása itt-ott észlelte is halvány nyomát: itt egy fröccsenésben, ami festékként ivódott bele a földbe, ott egy törött utcai lámpán folttá fakult tenyérlenyomatban.

Álmában sem gondolta volna, hogy még egyszer visszatér erre a helyre, ahol elszenvedte a veszteséget, és első kézből tapasztalta meg a birodalma kegyetlenségét. De sok héttel ezelőtt, menekülés közben azok után, hogy Morganya majdnem megölte, Ana egy hősólymot küldött régi barátjának, Jurijnak, a Vörösköpenyesek vezérének, és találkozót kért tőle.

A válasz meg is érkezett, az üzenet elfogása esetére titkosítva:

A tél első havának huszonhatodik napja kilencedik órájában találkozunk azon a helyen, ahol utoljára együtt voltunk. Keresd a megbízottamat az árnyékban!

Mindössze egyetlen holdhónap alatt Novo Minszk egy üres burok lett ahhoz képest, ami akkor volt, amikor Jurijjal utoljára itt találkoztak. A dácsák kiürültek, amikor a gazdagok Morganya rendszere elől délre menekültek, akik pedig maradtak, bezárkóztak a házaikba, és a vérük halványan fénylett a vékony falak mögött, amik mellett Anasztácija elhaladt.

Mindez nem érte váratlanul.

Ana és Ramson az elmúlt hetekben az utazásaik alatt sokszor bukkantak elnéptelenedett városokra, a bevert ablakokon és

a félig bedeszkázott üzletekben füttyült a szél. Az utcákon szét-szórt hirdetésekkel és röpcédulákból rakták össze Morganya terveit az új rezsimsje számára.

Az újonnan megkoronázott Morganya Mihajlova császárnő igazságosan uralkodik és A császári udvar reformjai új korszakot teremtenek Cirillia számára, harsogta az egyik szalagcím, a többi bejelentette, hogy *A nem-Affinoknak kötelező a regisztráció, a személyazonosági okmányaitat mindig maguknál kell hordaniuk.*

Morganya lassan, de biztosan megfordította az Affinok és a nem-Affinok sorsát. A pontos részletekkel Ana még nem volt tisztában.

Amikor befordult a következő sarkon, elakadt a lélegzete, és botladozni kezdett.

Ahol egykor a Játszótér volt, most csak az épület elszenesedett váza állt. A cirilliai katedrálisokra emlékeztető, bohózatba illő kupola feketére perzselődött, a lengén öltözött nőket ábrázoló színes üveglablakok betörték. A nyomokban tátongó lyukak maradtak, amelyek üres szemgödörként meredtek az elpusztított arcból.

Nehéz volt elképzelni a Játszóteret olyannak, amilyen egy holdhónapja volt, amikor Jurijjal találkozott egy Affinokkal kereskedő érdekszövetség kellős közepén: rekedtesnek, vonagló testekkel zsúfoltnak, forrónak, izzadságtól és émelyítő parfümtől orrfacsarónak. Az aranyozott mahagóni ajtókat betörték. Ana csizmája alatt törmelék recsegett, amikor belépett, a léptei hangosan verődtek vissza a csendben. A padlón gyöngyfüggönyök szóródtak szét, mint egy elszakadt gyöngysor szemei, a kétszemélyes kanapékat felfordították, és kilátszott belőlük a párnázás.

Ana körbehordozta az Affinitását, mint egy fáklyát, és a körben a falakra és a lenti terembe vezető lépcsőre fröccsent vérből ki tudta venni a hely körvonalait.

A lába alatt apránként érzékelti kezdett egyetlen pislákolást. A kapcsolata.

Kesztyűs kezével előhalászott egy gömbtüzet az új köpenye, ezúttal egy sötétvörös, a vérrel megegyező színű köpeny belső zsebéből. A ruhadarabot egy félreeső faluban vásárolta, ritka élvhajhászai készítésének engedelmeskedve.

Ana megrázta a gömbtüzet. A benne lévő vegyi anyagok megzörrentek, majd másodperceken belül kicsi és kitartó tűz formájában sercegeve életre keltek, és fényt vetettek a környezetére.

A gömbtüzet maga elé tartva leereszkedett a lépcsőn, és végigment a hosszú folyosón, ami az előadóterembe vezetett. Az Affinitása megfeszült, ahogy a minden lépésével egyre közelebb-ről érezhető vér reszketésére hangolódott.

Belépett a terembe, ami még hetekkel korábban fáklyafénytől ragyogott, nevetéstől és doboktól volt hangos.

Az előadókupola egy temetőhöz hasonlított. A kőoszlopok darabokra törtek és szétgurultak a padlón, a selymet és a szalagokat, amik egykor azokat díszítették, most törmelék borította. A falakon itt-ott égésnyomokat lehetett látni, és az emberek le-döntötték az egykor a színpadot őrző istenségek szobrai. Egy bánatos kőarc nézett fel rá, ahogy a romokat kerülgetve átsétált a termen.

Ana megállt a színpad előtt, amit virágok és a pusztítás előtt az előadásokhoz felhasznált elemek maradványai borítottak. A feketekővel átszőtt üveg, amit May szakított be, hóként csillogott. Senki nem vette a fáradságot, hogy kitakarítsa ezt a helyet. Kerlan bizonyára így hagyta a lázadást követően.

Egy emlék suhant át egy pillanatra a fején, egy gyermeket látott a színpadon, aki életre keltett egy virágot. A gyermek felpillantott, tengerkék szeme ragyogott, a haja lágyan, kócosan keretezte az arcát.

Csupán por és csillagok vagyunk.

Ana hirtelen elfordult. A torkát fojtogatták a könnyek.

De valami más is volt itt. Kavargó érzelmei közepette Ana majdnem, de csak *majdnem* elsiklott az Affinitása szélén meg-rebbenő mozgás felett.

Hirtelen eltűnt a gömbtűz fénye, és az előadóterem sötétbe borult.

Ana hallotta a saját lélegzetvételét, akadozó szívverését, és a színpad romjai mögött alig hallható csoszogást. Megrázta a gömbtűzet, a vegyi anyagok zörögtek, az üveg meleg volt, mintha a tűz még égne benne, de nem látott fényt.

Érezte a néhány méterre álló személy jelenlétét.

Ana hirtelen beszívta a levegőt.

– Mutasd magad – parancsolta.

Szikra pattogott a gömbtűzben az ujjai között. Aztán a fény ismét fellobbant, és megtöltötte a termet.

Egy síró istenség mellett egy fiatalember állt a színpadon. Olyan váratlanul jelent meg, mint egy káprázat, és miközben áthatóan meredt Anára, a lánynak az a halvány benyomása támadt, hogy nem annyira a fény világítja meg, hanem az árnyékok hiánya faragja ki.

– Bocsánat, ha megijesztettelek. – A hangja udvarias, hideg és sötét volt, mint a bársonyos éjszaka. – Elengedhetetlen, hogy az idegenekkel történő találkozáskor a legnagyobb körültekintéssel járjunk el.

Ana szemügyre vette, és az járt a fejében, ahogy a gömbtűze fényét ellopták, és figyelte, ahogy az árnyékok köpenyként ölelik körbe a fiatalember alakját.

Keresd a megbízottamat az árnyékban!

Tehát egy Affin. Egy árnyék-Affin.

– Jurij barátja vagyok – mondta Ana.

– Erősen kétlem. – A fiatalember elindult felé, fényesre tisztított cipője alatt ropogott a törmelék. A körvonalai meg-meglebbentek, a széleket árnyékok nyaldosták, és ahogy közelebb ért, Ana kezdte kivenni a vonásait. Ramsonnal egykorú lehetett, és csak pár évvel volt idősebb Anánál. Nyírott, egyenesszálú, koromfekete haja laza rendezettséggel hullott a homlokába, és keretezte hihetetlenül gyönyörű arcát; vonásai az ászeai királyságokat idézték. Hófehér tunikát viselt, amit ezüstgombokkal

szorosan begombolt halványbőrű nyakánál. Karcsú volt és elegáns, mint egy tündérmeséből előttoppanó királyfi.

Csak a szemében tombolt a vad sötétség.

Ana gondolatain átfutott, hogy talán kiskorában adták el a Birodalomba, akárcsak Ana barátnőjét, Linnt vagy May-t.

A fiú egy pillanatra megállt a színpad szélén, aztán könnyedén leugrott a földre.

– Szejin vagyok, a Vörösköpenyesek parancsnokhelyettese.

Ana észrevette, hogy nem hajol meg. Illő udvariasságot tanúsítva Ana fejet hajtott.

– Anasztácija Mihajlova, a cirilliai Birodalom trónörökösnye.

Szejin mintha egy pillanatra összehúzta volna a szemét, de Ana közben pislogott, és mire felnézett, Szejin arca már ismét kifejezéstelen volt.

– Nos, meya dama – mondta, és Anának ismét feltűnt, hogy nem szólítja a címein. – A parancsnokunk utasítására vagyok itt.

Könnyen érezni lehetett a szavai mögött megbújó célzást. *Nem a saját akaratomból jöttem.*

Minden szava, minden mozdulata szándékosságról tanúskodott, és Ana megérezte a hűvös tapintata mögött megbújó, jól titkolt ellenségességet.

Hirtelen eltűnődött, vajon mit mondhatott Jurij a helyettesének, ami kiváltotta ezt a távolságtartó ridegséget, amivel Szejin kezelte. Több mint egy holdhónap telt el, amióta Ana Jurijjal beszélt, még Samaïra házában, amikor futólag keresztek az útjaik egymást, hogy aztán megint szétváljanak.

Amikor készen állsz, küldj egy hősólymot az Aranyvíz-kikötőbe, mondta akkor Jurij. Akkor melegség áradt a szeméből.

Ana belenézett a helyettese fagyos, sötét szemébe. Megváltozott volna valami?

– Köszönöm, hogy időt szánsz rám – mondta végül. – Máris a tárgyra térek: azért jöttem, hogy szövetséget kössék a Vörösköpenyesekkel.

Rövid csend következett, ami alatt Anát elfogta az a különös érzés, hogy körülötte elmélyülnek, lüktetnek az árnyékok, mintha elevenek volnának. Szejin közönyösen méricskélte.

– És miért egyeznének bele a Vörösköpenyesek egy veled kötött szövetségbe? – kérdezte lassan.

A kérdés felkészületlenül érte Anát. A Vörösköpenyesekkel létrehozott szövetség a legtermészetesebbnek tűnt a Jurijjal bűcsúzáskor folytatott beszélgetés után.

– Beszélte Jurijjal? – nézett Szejin szemébe Ana.

– Igen. – Szejin csak ennyit válaszolt.

– Akkor tudod, hogy ugyanazon az oldalon harcolunk, hogy megdöntsük Morganyát. Biztonságos világot szeretnék az Affinok és a nem-Affinok számára egyaránt. – A lélegzete szétterjedt a jeges párában. – Én le tudom győzni Morganyát. Viszsa tudom szerezni a trónt.

Szejin közelebb lépett, és visszahúzta az őket körbeölelő sötétséget. A holdfény ezüstös tócsát rajzolt köréjük.

– Be kell látnod, hogy pontosan ezért nem vagyunk és nem is lehetünk szövetségesek.

Ana lélegzete elakadt a kijelentésétől.

– Nem, *nem* értem! A Vörösköpenyesek nem egy egyenlő világot akarnak?

– De igen – mosolygott hidegen Szejin.

– Akkor miért...

– De te nem – szakította félbe Szejin, és megvillant a tekintete. – Mondd csak, mi a különbség közted és Morganya között? Végtére is mindketten Affin császárnők vagytok, akik jobb világot ígértek a népeteknek.

A megrázkódtatás végigperzselte Ana bensőjét, és a nyomában rögtön utálat támadt. Miféle játékot űz ez az ember?

– Szejin – mondta nyugalomra törekedve Ana. – Láttad a felégetett falvakat, a megégett holttesteket, a Morganya serege által hagyott véres nyomot. Morganya nem törekszik egyenlőségre. Erőszakkal akarja felborítani a Birodalom társadalmi rendjét, miközben megerősíti a saját hatalmát.

– És nem ezt fogod te is tenni, ha egyszer visszaszerzed a trónt? – Szejin nemtörődöm módon széttárta a karját, és megvonta a vállát, majd ismét összetette a két kezét. – Azt látom, hogy két Affin harcol a trónért, és mindketten jobb jövőt ígérnek a sebezhetőeknek és a kizsákmányoltaknak.

Ana mellkasát forró, perzselő düh feszítette.

– Morganya *lemészárolja* az ártatlanokat...

– Tisztogatásnak veti alá azokat, akik kapcsolatban álltak az Affin emberkereskedéssel és kizsákmányolással.

– De ez *vérfürdő*...

Torz kis mosoly játszott Szejin ajkán.

– De nem erre tanít minket a történelem? Ha valaki uralkodó akar lenni, az oda vezető utat vérrel festi. Ártatlan életek ezreinek halálával. Morganya is egyenlőséget és szabadságot ígért nekünk. Mi tesz annyira mássá, hogy az erőnket felsorakoztassuk mögéd? Csak egy jó módban született lány vagy, akire aranykorona vár. Ez semmit sem árul el arról, hogy képes vagy-e uralkodni.

Az Anában fellobbant tűz kialudt, és hidegség kúszott a helyére.

– Tudod, nem az a kérdés számomra, Anasztácija, hogy belőled vagy Morganyából válik-e jobb uralkodó – folytatta Szejin. Ana összerándult attól, ahogy Szejin fölényesen kiejtette a nevét, mintha hirtelen meztelenre vetkőztette volna.

– Nekem a rendszerrel van bajom. A legutóbbi császár meg az előtte lévő meg az azelőtti... mind csodálatos dolgokat ígértek az embereknek. Mégis az, ha egy uralkodót nem ellenőrizsenki, azzal jár, hogy nincs, aki megvédje az embereket, ha az uralkodó kudarcot vall. – Karjait széttárta, az arca elkomorodott. – Tegyük fel, hogy könyörületes vagy. Tegyük fel, hogy igazságosan uralkodsz és irgalmas vagy. Mi lesz a halálad után? Milyen lesz a következő uralkodó vagy az őt követő vagy az utánuk következők? Tudod-e garantálni, hogy ők is jóindulátúak lesznek és igazságérzettel kormányoznak, amiket te állítasz magadról?

Ana visszavágáson törte a fejét, és rájött, hogy nincs mivel előhozakodnia. Visszaemlékezett az első alkalomra, amikor összefutott egy Császári Őrjáráttal, és arra, hogy bűnözőként kezelték őt és May-t, és arra is, hogy a saját szemével látta a jogtalanságokat, amiket az apja gyenge kezű uralma alatt elharpóztak a birodalomban.

Mindvégig abban a hitben küzdött a trónért, hogy meg tudja változtatni ezt a rendszert, mert bízott abban, a saját életénél is erősebb volt a meggyőződése, hogy ismét egyenlőséget teremt a birodalmában.

Mégsem fordult meg egyszer sem a fejében, hogy megkérdőjelezze az uralma jogosultságát. Amit most Szejin mondott, az pillanatnyilag... elképzelhetetlen volt számára.

– Azt mondod, hogy Morganya császárnő ellen harcolsz – folytatta csendesén Szejin. – És szeretnél a monarchián belül egy egyenlő világot teremteni. De itt éppen a monarchiával van a baj. A nép, Affinok és nem-Affinok túl sokáig szenvedtek egy elméletileg jószándékú uralkodó alatt. Ideje, hogy beleszólásunk legyen abba, hogyan irányítsák az életünket. – Szejin széttárta a karját. – A jövő a nép kezében van. *Ez* a Vörösköpenyesek küldetése.

Anának mintha elmozdult volna a világa, és olyan jelek keltek életre, amik felett korábban elsiklott. Jurij szerette, de sosem ígért semmit, se trónt, se szövetséget, még közös célt sem. Ana minden reményét belé és a forradalmába vetette. Az igazságba, egyenlőségbe vetett hite mellett sosem tette fel magának a kérdést, vajon egy úton haladnak-e.

De megtapasztalta a kiváltságosok és az elnyomottak életét; volt hercegnő és Affin. Bizonyára...

– Nem hasonlítok a többi uralkodóra – mondta nyersen. – Tudom, milyen érzés Affinnak lenni, milyen, amikor megmondják, hogy nincs rád szükség, és a társadalom becsmérel. Láttam, mi történik a birodalom legsötétebb zugaiban a gyengékkel és a sebezhetőekkel. Meg akarom változtatni a rendszert.

– A rendszer megváltoztatása nem elég – mondta Szejin. – El kell *pusztítanunk* a rendszert. – Szünetet tartott, és szinte bocsánatkérően eresztette le a kezét. – De elég a nagyszabású politikai filozofálásból. Most már látod, miért nem köthetnek és kötnek szövetséget veled a Vörösköpenyesek. A monarchia örököse vagy, Anasztácija. A mozgalmunk szöges ellentéte.

Ana visszaemlékezett egy pillanatra, ami nagyon távolinak tűnt, amikor csak a holdfényben fürdő Sziverni Tajga vette körül, és egy ismerős, tüzes szívű fiú körvonalait látta.

A Vörösköpenyeseken kívül nem volt más, akivel szövetséget köthetett volna, és Jurijon kívül nem sokan maradtak, akiket szeretett, a valóság mégis az volt, hogy túl mély szakadék választotta el őket ahhoz, hogy a háborúban ugyanazon az oldalon harcolhassanak.

A Vörösköpenyesek forradalmat akartak.

Ő a trónt.

De nem is. E pillanatban egy sokkal komolyabb fenyegetéssel szembesültek, mint az, hogy ki és hogyan vezeti majd az országot. Morganya ökle egyre keményebben zárult össze a birodalom körül, és csak idő kérdése volt, hogy őket is elérje, és kioltsa bármilyen ellenállás lángját.

Igenis, e percben még egy oldalon álltak. Ana megtanulta, hogy az ellensége ellensége a barátja.

Jurij belátta ezt. Előbb együttes erővel megdöntik Morganyát, később pedig rendezik az ellentéteiket. Mert ha most nem egyesítik erőiket, gondolta Ana, akkor nem lesz *utána* semmi.

Azon az estén, a Sziverni Tajgán Jurij kereste meg azzal, hogy felkérje a visszatérésre. *És ne feledd, hogy szeretlek, dönts bárholgyan*, mondta akkor.

Beszélnie kell vele. A helyettesével csak az idejét pazarolja.

Egymást kergető gondolatai között is feltűnt, hogy Szejin vonásaira mohó arckifejezés ül ki. Csípőre vágta a kezét, ami a hüvelybe dugott töre markolatán nyugodott.

– A monarchiának pusztulnia kell, Anasztácija – jelentette ki csendesen.

Sötétebbek lettek az árnyékok. Ana hátán hideg borzongás futott végig. Ösztönösen is felébresztette az Affinitását.

Szejin előre lépett.

És ekkor a mozdulatlanságban egy másik vér lobbant fel, és gyorsan közeledett.

Szejin tekintete a kupola bejárata felé villant, az arckifejezése ismét megváltozott. Az Ana gömbtüzéből áradó fény elhalványult, az árnyak visszafojtották a lélegzetüket.

Ana megfordult, és készenlétbe helyezte az Affinitását.

Egy alak robbant be a kétszárnyú ajtón: zilált hajú, tágra nyílt szemű lány volt. Sötét köpenyt viselt, aminek bélése vörösen csillant.

Szejin a homlokát ráncolta.

– Jeszenya – mondta.

Még egy Vörösköpenyes, gondolta Ana, ahogy elnézte a lányt, aki tőlük tizenkét lépésnyire állt meg.

– Szejin – lihegte. – Itt van a Császári Inkvizíció.

Ana hátán ismét végigfutott a hideg. Amióta menekülőben volt, sok feldúlt faluból futott el; a Császári Inkvizíció nem érhetett ide ilyen gyorsan.

– Szórd szét az egységeinket – parancsolta Szejin. – Meghúzzuk magunkat, és folytatjuk a felderítést.

Szejin éles hangon, parancsolóan beszélt, és Ana abban a pillanatban értette meg, hogy Jurij miért választotta őt a Vörösköpenyesek helyettesének. Ana nem értett egyet azzal, hogy milyen út vezet előre, de semmi kétség sem fért ahhoz, hogy Szejin hatékony vezető volt.

Olyan, akinek körvonalazódó terve azon a megértésen alapult, hogy Morganya pontosan mit csinál.

Ana Szejint figyelte, és a fejében alakulni kezdett egy terv. Mostanáig arra összpontosított, hogy napról napra biztosítsa a túlélését, és elkerülje Morganya katonáit. De nem tudott olyan ellenség ellen harcolni, akit nem is ismert.

Ha beszélni akar Jurijjal, ha meg akarja győzni, hogy alkalmas a Morganya elleni harc vezetésére..., akkor konkrét tervre van szüksége.

És ez mindig a helyzetfelméréssel kezdődik, ahogy Ramson mondta volna. *A felderítéssel.*

Szejin ismét odafordult hozzá, a tekintete sötét és kiismerhetetlen volt.

– Az útjaink talán megint keresztezik egymást – mondta. – De egyelőre nincs mit mondanom egy lánynak, aki azt képzei, hogy ez a háború csak királyok és királynők között folyik.

A Vörösköpenyesek helyettes vezetője nem szólt többet, csak nagy léptekkel elment Ana mellett, mintha ő is csak egy törött istenség-szobor lett volna. Ana nézte, ahogy Szejin és Jeszenya körvonalai egyre halványulnak, amíg teljesen el nem tűnnek a félhomályban.

Amikor magára maradt a sötétben, nekidőlt a falnak. Szejin szavai késpengeként hatoltak a szívébe, a félelmei és a bizonytalanságai fájdalmasan felszínre kerültek.

Csak egy jómódba született lány vagy, akire aranykorona vár.

Hosszú ideje csak arra összpontosított, hogy visszanyerje a címét és az uralkodáshoz való jogát, és nem foglalkozott az-
zal, *hogyan* fog uralkodni. Azt gondolta, hogy az igazságosság, a szívósság és az egyenlőség elég lesz, de Szejin sorba vette az elképzeléseit, és porig rombolta őket.

Nem volt hadserege. Se hatalma. Se szövetségesei. A terve – az *egyetlen* terve – egy óra leforgása alatt dugába dőlt. A várható kudarcok között erre egyáltalán nem számított.

Meg kellett értenie az ellenségét, legalább annyira, hogy amikor megint Jurij előtt áll, legyen egy terve. És nemcsak erről volt szó: a tulajdon két szemével kellett látnia, mi teszi őt mássá, mitől lehet ő a helyes választás a birodalma számára.

És ez most kezdődött, a Császári Inkvizícióval.

Csak egy probléma volt.

Ramson, gondolta Ana, és egy pillanatra elképzelte, ahogy ajkán gunyoros mosollyal, összefont karral egy félbetört oszlopnak dől, és őt nézi. Abban egyeztek meg, hogy egy Törött Nyíl nevű kocsmában találkoznak a megbeszéléseik után, de ez a város főterével ellentétes irányban volt, mint ahova Anának mennie kellett.

Ana habozott, és végignézett a folyosón, ami elnyelte Szejint. A gondolatai azonnal szertefoszlottak. *Ramson* Sebesnyelv nem állhat első helyen, nem lehet a legfontosabb. Ana a birodalma és a népe iránt kell, hogy felelősséget érezzen.

Csak ez a kettő számított.

Ramson várhat.

Ana sarkon fordult és Szejin után futott, a léptei visszhangoztak az üres teremben. A megfeketedett falak, az üres fáklyatartók, a lépcsők és a lába alatt az üvegcserep összemosódott, ahogy a Játszótér kijárata felbukkant előtte, a cél, a Császári Inkvizíció fényesebb és bizonyosabb lett, mint az őt körülvevő sötétség.

Odakint még mindig üresek voltak az utcák, a sikátorok közötti sötétségben megült a csend. Novo Minszk központja felé haladva azonban fullasztó füstoszlopok kígyóztak az éjszakai ég felé pontosan ott, ahol a város főterét sejtette. A tűz vérző narancsszínre festette az eget.

Ana csak erre figyelt, a havon ritmikusan csattogó cipőtalpa volt az egyetlen zaj a csendben.

Sarkokon fordult be, utcák maradtak el, amikor maga előtt, a következő utcában az Affinitása hirtelen sok vért érzékelt.

Ana lassított, és megállt egy dácsa mögött. Feszülten beszívta a levegőt, majd kikukucskált a sarok mögül.

Meglepetten látta, hogy egy Fehérköpenyes csapat várakozik az utca közepén. Jellegzetes köpenyük fehérén lebbent az utcai lámpa fényében, a csípőjükön aranylón csillant a kardgombjuk.

De egyikük különbözött a többiektől: elől állt, a tartása, az álla hajlata és a válla íve tekintélyt sugárzott. Ana a homlokát ráncolta, az Affinitása a Fehérköpenyes vérenek élénk ragyogásánál lebegett. Aztán ráeszmélt.

Azelőtt sosem tudta maradéktalanul érzékelni a Császári Járőrök vérét a páncéljukba szőtt feketekő miatt. Abban az egyenruhában, amit az első Fehérköpenyes viselt, szemernyi feketekő sem volt. Alaposabb vizsgálat után a páncélzata is másnak tűnt: hiányzott a feketekő árulkodó sűrű, csillogó árnyalata, és a mellkasán lévő vértlen is más jelzést domborítottak ki, amit Ana nem ismert: istenségek körét, amit a negyedekbe véstek

bele, hogy a Négy Istenséget képviseljék, középen pedig egy korona volt látható.

Morganya új pecsétje, gondolta.

Mialatt a csapatot figyelte, a Fehérköpenyes a dácsa felé fordította a fejét, és felemelte a kezét.

Reccsenés hallatszott, és a csapat szeme előtt szakadt le az ajtó a zsanérokról. A Fehérköpenyes újabb mozdulatára a szemük előtt fűrészporrá omlott az ajtó.

Egy Affin. Ana gyomra görcsbe rándult a felismeréstől. Olvasott arról, hogy Morganya Affinokat verbuvál a seregébe, kifejezetten az efféle inkvizíciós feladatok elvégzésére. Küldetéseket kellett végrehajtaniuk birodalomszerte, és meg kellett ölniük mindenkit, akit az Affinok ellen elkövetett bűnökkel vádoltak. El kellett hallgattatniuk az új Császárnővel szembeni eltérő véleményeket. „Inkvizitoroknak” hívták őket.

Az Affinokat a történelem során sosem vették fel a császári seregbe, kizárólag jégerekként szolgálhattak, akik meg tudták fékezni az Affinokat. A Császári Járőrök azt a feladatot kapták, hogy az országot járva vérbe fojtsák az Affinok és a nem-Affinok közötti összecsapásokat.

Úgy tűnt, hogy Morganya hetek alatt, a Császári Tanács csekély ellenállásának köszönhetően gyökeresen változtatta meg a cirilliai birodalom legfőbb törvényét.

A dácsa előtt a fűrészpork-halom felemelkedett, szálakba rendeződött, a szálakból pedig kötelek lettek, amik kígyókként tekeregtek a levegőben. Az Inkvizitor egy hirtelen mozdulatára a kötelek berepültek a dácsába.

Bentről sikolyok hallatszottak, és több dobaj. Aztán egy férfit vonszoltak ki, akinek a csuklóját a fűrészporból formált kötél szorította össze.

Az Inkvizitor megforgatta a kezét, és a férfi térdre emelkedett. A Fehérköpenyeseknek könyörgött.

– Kérem, meszírek, én csak egy foltozóvarga vagyok... semmi rosszat nem tettem...

– Mutassa a személyi iratait! – parancsolta az Inkvizitor.

Anának felfordult a gyomra. Egyszer csak már nem Novo Minszkben volt, hanem egy másik városban, egy másik piactéren, és egy Fehérköpenyes osztag nézett le rá, a köpenyeik vérvörösek lettek a lemenő nap fényénél. *Mutassa a munkát igazoló vagy személyazonossági iratait!*

– Mindjárt idehozom, csak engedjen be – könyörgött a cipész. – A házban vannak, ebben a pillanatban nincsenek nálam...

– Őfelsége Császári Dekrétumának értelmében mindenkit be kell vinnünk további kihallgatásra, akinél nincsenek személyazonosságot igazoló iratok. – Az Inkvizítor kis szünetet tartott, és Ana még rejtekhelyéről is látta, ahogy mosolyra húzódó ajkai közül fehér fogak villannak fel. – Amúgy pedig... hí-rét vettük, hogy a rendszer ellenzőit rejtegeti. – Intett a mögötte álló Fehérköpenyeseknek. – Kutassátok át a dácst!

Ez volt hát a látogatásuk valódi oka. Ana elszörnyedve nézte, ahogy a másik három Fehérköpenyes beront a dácába. Tompa kiáltások hallatszottak, és pillanatokkal később egy csomó ember jelent meg, a Fehérköpenyesek a hátuknak feszített kardheggyel ösztökélték őket.

– Menekülteket bújtatunk? – vigyorgott szélesebben az Inkvizítor.

Ana tekintete megakadt valakin a csoportban: a foglyulejtője derekánál nem magasabb kislányon, aki reszketett a Fehérköpenyes markában.

– Kérem, meszír – esdekelt a varga. – Valami félreértés történt. Egyikünk sem kereskedett Affinokkal... csak féltünk, hogy...

– Tisztában vagy vele, hogy törvényellenes a Császári Inkvizícióval szembeni ellenállás? – Az Inkvizítor hangjából süttött a hatalom tudatának ereje.

– Kérem, meszír...

– Iratok és Affinitás hiányában nincs elég bizonyítékunk, hogy közületek bárki is nem vett részt Affinok adásvételében és elnyomásában – folytatta emeltebb hangon az Inkvizítor. – Ennélfogva letartóztatunk Őfelsége az Affin Egyenlőségre vonatkozó Császári Dekrétumának értelmében.

Ana keze ökölbe szorult. Ez nem az egyenlőség pártolása volt, hanem a törvény helytelen értelmezése és a hatalommal való visszaélés. Morganya arra használta a seregeit, hogy az új, önkényesen hozott törvényeivel elfojtson minden engedetlenséget. Megerősítette a hatalmát, és még mielőtt kibontakozhatott volna, eltiport minden lehetséges ellenállást.

Ana nem nézhette ezt tétlenül.

– Papa! – kiáltotta a kislány, amikor a Fehérvölgyesek készültek elhurcolni a vargát. A kislány az apja után botorkált.

– Papa...

Az egyik Fehérvölgyes megfordult, és visszakézből szájon vágta a gyereket.

A pofon visszaverődött a házfalokról. A gyerek a földre esett, vér öntötte el a száját. Ana szeme elé vörösség kúszott. Megint a kirovai poros téren érezte magát, ahol azt figyelte, ahogy a Fehérvölgyes nyilával célba veszi May-t. Akkor még tehetetlenül nézte, nem tudta megakadályozni.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, előrelépett, és határozott léptekkel megindult a csoport és a Fehérvölgyes lába előtt térdelő kislány felé.

A Fehérvölgyes felpillantott, a tekintetük összekapcsolódott. Ana ekkor érezte meg az Affinitását súroló hideg és hajt-hatatlan érintést.

Egy jéger.

Ana egyszer már találkozott eggyel, a többi Affin irányítására alkalmas hatalommal rendelkező Affinnal. A jéger akkor olyan könnyedén oltotta ki az Affinitását, mintha egy gyertyalángot fújt volna el.

Ana ebből levonta a tanulságot.

Az Affinitását a férfi erejébe merítette, mielőtt az elérhet-e volna a saját Affinitását. Mivel a férfi páncéljából hiányzott a feketekő, ami megvédhette volna, Ana könnyen megragadta a vérét, a levegőbe emelte a testét, és teljes erőből odébb hajította.

A jéger teste nagyot nyekkent a dácsa falán.

A Császári Őrjárat tagjai lassítottak, és megálltak. Egy pillanatra a falat bámulták, aminek tövében a jéger hevert. A teste alatt terjedő vértócsán megcsillant a fölötté álló utcai lámpa fénye.

Aztán Anára néztek.

Az Inkvizítor levette a vargáról a fűrészpor-köteleit, a vargát hagyta a hóban állni, majd Ana felé vágott a levegőben süvöltő kötelekkel...

Amik ernyedten hullottak a hóba.

Az Inkvizítor hétrét görnyedt, és térdre esett. Vér csorgott az állán, az orrából, szájából csepegett. Ana összeszorította a fogát, majd ismét csavart egyet az erején, és a férfi összeesett.

A két talpon maradt Fehérköpenyes ellen fordította az erejét, és azokra a pontokra összpontosított, ahol a testüket nem védte feketekő páncél. Egy legyintésnyi akaraterő elég volt, hogy a földre rogyjanak, és a vér melegen és ragacsosan tócsába gyűjön alattuk.

Mozdulatlanná dermedt a világ.

Anát leterítette a kimerültség. A környezete hol elhalványult, hol kiélesedett, miközben lekuporodott a földre, és szorosan lehunyta a szemét.

Valaki megrángatta a köpenyét.

Leküzdötte a hányingerét, és kinyitotta a szemét.

Egy pillanatra képtelen látvány tárult homályos tekintete elé. Vékony kislány, a szeme, mint a tenger meleg kékje.

Aztán az arc a látóterébe úszott: könnyes, zöld szempár és aranylós fürtök. A kislány volt, a varga lánya. Találkozott a tekintetük, és Ana látta a lány arcán a megrázkódtatást, majd egy másodperccel később eszébe jutott a saját szemének természetellenes vörössége, ami az Affinitása feleledését kísérte.

Ana hátrahőkölt, ösztönösen leszegte a fejét, és a kapucniját megragadva eltakarta az arcát. Tisztában volt vele, hogy kesztyűs kezének bőrén kidagadnak az erek, ami szintén az Affinitása használatának velejárója volt.

De a sötétségből suttogást hallott:

– Köszönöm.

Ana lassan felpillantott. Egy másodpercig, egy szívdobbanásnyi ideig egymás szemébe néztek, a gyermek pillantása bizonytalan, de rezzenetlen volt.

– Doroty! – A varga közben nagy nehezen felállt. A nézelődő polgárok félelemtől megnyúlt arccal figyelték, amikor felfogták az eléjük táruló látványt.

A kislány eleresztette Anát, és a többiekhez szaladt. Amikor a varga a karjába vonta, ismét félve Anára pillantott. Az utca elmentés oldaláról néhány pillanatig szemügyre vették egymást.

Aztán Ana meglepetésére az apa habozva felemelte a kezét, és felé biccentett, majd gyorsan megfordult, és a gyermeket egyik karjával átölelve elindult az ellenkező irányba, a többiek pedig követték, és egyenként fejet hajtottak Ana előtt, majd eltűntek az éjszakában.

Ana nem mozdult, a hóban térdelt. Most már érezte a kezében és az ujjaiiban a fájdalmat: a bőr alatt megduzzadtak az erek. Az Affinitása még forró volt a négy elvett élettől, a körülötte kihűlő testektől.

Egy holdhónapja talán elborzadt volna attól, amit tett. Most ismét a fülében csengett a kislány elsuttogott köszönete, és látta, ahogy az apa tétova hálával odabiccent neki.

Az ő népe. És ahelyett, hogy a látványától undorral és félelemmel riadtak volna vissza, megköszönték, hogy megmentette őket.

A remény szikrája fellobbantotta az elhatározást a szívében. A hála apró jelein keresztül a népe jelezte, hogy szüksége van rá. Hogy merőben más, mint Morganya, és nem az a szörnyeteg, akinek Szejin lefestette.

Keservesen feltápászkodott. Nagy nehezen eltolta magát a faltól, és felszegte az állát. Az előtte kanyargó, véráztatta utcákról felemelte a tekintetét a pislákoló narancs ragyogásra, ami pokolbeli lángokként verődött vissza a felhőkről.

Anasztácia Mihajlova volt, egy vér-Affin és Cirillia jog szerinti császárnője.

És harcolni fog a népéért.